

nároku, ve kteréž době, totiž v r. 1916 měla jen asi 5000 Kč ročního příjmu, tedy méně než 8000 Kč a že účelem § 45 cit. zák. nebylo zbavovati vdovy po padlých vojínech vdovských důchodů, nýbrž zabrániti útěku aktivních vojenských gážistů do pense.

Ani tyto námitky nejsou důvodné, neboť jednak stanovil § 114 cit. zák., že dnem 1. ledna 1920 zanikl nárok na zaopatřovací požitky, přiznaé podle dosavadních zák. a předpisů pro ty osoby, jimž byly přiznány zaopatřovací požitky podle zák. nového, — jednak jest podle § 65 cit. zák. vojenská správa oprávněna kdykoliv znovu prozkoumati podmínky důchodu a podle výsledku důchod znovu vyměřiti nebo zastaviti, — ustanovení pak § 45 téhož zák. nemá k a k t i v n í m vojenským gážistům žádného vztahu, poněvadž se týká výslovně jen důchodu vdov po gážistech v z á l o z e.

Ale pak jest nerozhodné, jaký roční příjem měla st-lka v době vzniku svého nároku proti státu rakouskému i není vadou řízení, jak stížnost míní, že nebyly vyšetřeny majetkové poměry st-lčiny z doby oné.

Není tedy stížnost důvodna i slušelo ji zamítnouti.

Č. 3338.

Státní zaměstnanci: Není nároku na to, aby doba, která se stát. zaměstnanci započítává již jednou jako doba služby civilní, byla započtena ještě podruhé jako doba služby vojenské.

(Nález ze dne 8. března 1924 č. 4019).

V ě c: Antonín S. v U. proti ministerstvu financí o započítání vojenské služby válečné.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Výnosem zem. fin. řed. v Brně z 26. února 1921 vyřízena byla přihláška st-lova na zařazení dle zák. z 9. dubna 1920 č. 222 Sb. tím způsobem, že st-l zařazen byl na základě celkové služební doby, započitatelné pro zařazení a postup v dosavadním jeho služebním poměru, činící 28 roků 5 měsíců, dnem 1. ledna 1921 do 2. plat. stupně VII. hodn. třídy s podotknutím, že mu pro postup do vyšších požitků zbývá 5 měsíců.

V podání z 21. února 1922 poukázal st-l na ustanovení § 12, odst. 2 nař. č. 666 z roku 1920 a uvedl, že žádal, aby mu započtena byla doba, jež připadá na jeho službu válečnou, kromě již započtených válečných semestrů a služby v ruských legiích a dovozoval, že zem. fin. řed. započtetlo dosud jen službu v ruských legiích od 1. července 1918 do 31. prosince 1919 (18 měsíců) a ze služby od 1. srpna 1914 do 1. července 1918 (47 měsíců) jen válečná půlletí 30 měsíců, tak že zbývá 17 měsíců nezapočtených. Podání toto vyřídilo zem. fin. řed. výnosem z 2. března 1922, jímž bylo st-li sděleno, že započtení jeho služební doby bylo provedeno takto: skutečná státní služba od 1. listopadu 1898 do 31. prosince 1920 činí 22 r. 2 měs., leginoářská služba 2 r. 9 měs. — od 1. července 1918 do 31. prosince 1919, válečná pololetí dle zák. č. 457/19 2 r. 6 měs., presenční služba vojenská od 1. října 1897 do 30. září

1898 1 r. Činila tedy služební doba st-lova před 31. prosincem 1920 28 r. 5 měs.

Rekurs byl nař. rozhodnutím zamítnut.

Stížnost vytýká napadenému rozhodnutí nezákonnost, poněvadž bylo st-li z válečné služby, kterou konal od 1. srpna 1914 do 1. července 1918 započítáno pouze 30 měsíců, ač mu dle § 12, odst. 2 nař. z 22. prosince 1920 č. 666 Sb. a § 14 zák. ze 7. dubna 1920 č. 230 Sb. náleželo započítati celou efektivní službu válečnou. St-l domáhá se tedy stížností toho, aby mu z válečné služby konané od 1. srpna 1914 do 1. července 1918 započteno bylo 17 měsíců.

Nss neshledal stížnost důvodnou.

Při propočítání služební doby dle zák. z 9. dubna 1920 č. 222 a nař. z 22. prosince 1920 č. 666 Sb. jde o zjištění doby započítané nebo započitatelné pro zařazení a postup — nikoliv o služební dobu započítatelnou do pense. Není sporno, že st-l vykonav presenční službu vojenskou od 1. listopadu 1898 jest ve státní službě a že z této státní služby nevystoupil, když v době mobilisace od 1. srpna 1914 do 10. května 1920 byl v činné službě vojenské.

Ve smyslu § 30, odst. 4 služ. pragmatiky a nař. z 22. prosince 1920 č. 666 Sb. čl. II. musela mu tedy služba státní býti započtena celá — totiž i doba, po kterou od 1. srpna 1914 do 10. května 1920 konal činnou službu vojenskou. Nárok však, aby st-li tato služba vojenská byla zcela nebo částečně započtena po druhé, není zákonem odůvodněn, neboť z celé soustavy nař. č. 666/20 jde, že služby tuto uvedené lze započítati jen po sobě, nikoliv vedle sebe, pokud není něco jiného zvlášť ustanoveno, že proto nárok na započítání vojenské služby zásadně má jen osoba, která v době služby té státním zaměstnancem ještě nebyla, jako to bylo u st-le, když sloužil jako jednoroční dobrovolník.

Proto byla stížnost jako bezdůvodná zamítnuta.

Č. 3339.

Vojenské věci: Rozdíl mezi povinností brannou a povinností služební podle rak. branného zák. z r. 1912.

(Nález ze dne 10. března 1924 č. 4012).

Alfréd Cz. v L. proti ministerstvu národní obrany (min. taj. Dr. Jos. Pešout) o výmaz z kmenového počtu čsl. branné moci.

* **V ý r o k:** S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: St-l narozený dne 13. června 1869 ve Vídni a příslušný do obce B., okres Vltavotýn, sloužil ve společném vojsku rak.-uh. od r. 1886—1908 jako vojenský gážista z povolání, byl roku 1908 dán do výslužby, načež sloužil od r. 1911 až do převratu v místních službách a byl k své přihlášce z 26. srpna 1919, podané u čsl. vyslanectví ve Vídni, převzat v r. 1920 do svazku čs. armády dle své žádosti v hodnosti gážisty ve výslužbě.

Nař. rozhodnutím z 28. června 1922, adresovaným zemskému vojenskému velitelství v Praze, bylo vysloveno: